

meget bedre tjente med Frihandelen. Jeg maa maasse her nævne, hvad det samme Socialdemokratiske Medlem sagde i det andet Ting. Han sagde — og man kan ikke undre sig over, at han sagde det, eftersom Socialdemokratiets Anskuelse ere stit modsatte Manchestermændenes; de holde nemlig paa den fri Konkurrence, medens Socialdemokraterne ere dens fjætte og erklærede Modstandere —: "Dette System stiller de enkelte Individuer i Staten isoleret og ikke i et solidarisk Forhold til hinanden. Ligesom den private Arbejdsgiver har personlig Interesse af at købe Arbejdskræften saa billig som muligt og af denne Grund hellere antager indvandrede Arbejdere, naar disse arbejde billigere, end Landets egen Befolkning, selv om han derved gør en stor Del af Landets egen Arbejdsstand brødløs, saaledes har ogsaa den enkelte Køber en større øjeblikkelig og personlig Fordel ved at købe de billigere, i Udlandet forfærdigede Varer, end de dyre indenlandske, selv om han derved bidrager til, at Landets egne industrielle Arbejdere komme til at mangle Bæstfæstiggelse. I dette Forhold ligger Faren for, at de store Industrilænde, som ved deres gunstigere Naturbetingelser og Masseproduktion kunne levere billigere Industrivarer, end de i denne Retning mindre heldig stillede Lænde, kunne ødelægge Industrien i de sidstnævnte. Og denne Fare vil altid være til Stede saa længe et Land bibeholder Frikonkurrencen som Grundlag for sin Produktion og Handelsomsætning". I dette Forhold, siger han, ligger den Fare, som skal afværjes ved Beskyttelsen. Jeg tror, at han har fuldstændig Ret deri, og at han her fremstiller Arbejdernes Sag paa rette Maade, thi jeg kan atter sige her, som jeg sagde før om Gaardmanden, hvis Gaard hører med en Fæmtebel i Bærdien, at vi ikke kunne trøste med, som det ærede Medlem for Kallundborg (Krabbe) sagde, at det kommer flere til Gavn, end det kommer til Skade. Det er en daarlig Trøst for den, som det gaar ud over. Og skulde vi give den Trøst, som det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Nærgaard) kom med, at vi ere Privatmænd alle sammen og have kun os selv at passe, saa er det ogsaa fedeligt for den, det gaar ud over. Det ærede Medlem har som Medlem af Kommissionen ikke lagt Skjul paa, at i den Retning, Mindretallet vil lovgive, vil der fremkomme Arbejdsløshed. Det siger, at der vil komme en stor Forøgelse af Indførselen, indtil det dobbelte eller mere, af Varer, vi nu kun indføre forholdsvis lidt af. Men hvad det samme Mindretal ikke har peget paa med et eneste Ord, er,

om Forbruget derved bliver større. Naar man saa faar udenlandske Varer + Told i Stedet for danske Varer uden Told, saa er det indlysende, at derved kan Forbruget ikke blive større. Mindretallet siger imidlertid med aaben og oprejst Bænde: Vi ere private Folk, og vore Sager komme os ved, men eders ikke. Vi lave det nu saaledes, at der for Fremtiden bliver indført en Masse fremmede Varer i Stedet for dem, I lave, saa kunne I gaa ud og gøre Markarbejde, eller hvad I ville; det kommer ogsaa flere til Gavn, end det kommer til Skade; det er den gyldne Regel, vi følge i alle Forhold. Det er det ene, men saa er der ogsaa Byrden paa Forbrugerne, og denne Byrde kan efter den samme Statistik opgøres saaledes for Arbejderne. Det er kun fire Tal, jeg skal nævne. — Vidtløftighed vil ikke her være paa sin Plads. Mindretallet foreslaar en Nedsættelse af $\frac{1}{4}$ af Beskyttelsens Størrelse; den er gennemgaaende noget højere, snarest 26 pCt. Naar vi saa sammenligne dette med Universitetets Arbejdsregnskaber, saa have vi i disse Regnskaber ingen Opgørelse af, hvad Beskyttelsen virkelig koster Folk her i Landet, en saadan Opgørelse er umulig. Det er en Kendsgerning, som vi alle kende gennem Østetolden, at der er nogle Varer, som kun fordyres lidt gennem Tolden, andre, som fordyres noget, og atter andre, som fordyres meget; vi have her alle Grader, lige fra 0 til 100 pCt., og hvor Gennemsnittet er, ved ingen. Derfor har Universitetet ikke gjort andet end — hvad der er fuldstændig rigtigt — beregnet, hvad der er den højeste Grænse. Det højeste er selvfølgelig, at Tolden paa alt er udnyttet til 100 pCt. Universitetet siger saa, at i dette værste Tilfælde, hvor hver Mundfuld Øst er fordyret med 10 Øre gennem den høje Østetold, svarer en kjøbenhavnst Elitearbejder med en Familie paa 5 Personer 28 Kr. om Aaret i Told. Til ham siger da Mindretallet: Vi love dig en Bæsparelse af 7 Kr. om Aaret eller 14 Øre om Ugen, det er den højeste Gævinst, du kan saa, — og til Købtarbejderen siger det: Du kan vinde en Bæsparelse af $\frac{1}{4}$ af de lidt over 22 Kr., som du nu svarer, lidt over 5 Kr., det vil sige 10—12 Øre om Ugen. Til Landhaandværkeren siger det: Den højst mulige Udgift, du kan have til Told, er 18 Kr. om Aaret, og vi befri dig for $\frac{1}{4}$ eller 9 Øre om Ugen, og endelig til Landarbejderen: Du svarer 5 Kr., du skal slippe med 1 Kr. 25 Øre, altsaa 2—3 Øre om Ugen. Naa, det er naturligvis ogsaa værd at tage med, især naar det, man faar derfor, er Pengene værd. Hvad er det saa, man faar? Man faar det, som Mindretallet